

MINECRAFT™ DUNGEONS

VÁLČNÍCI

**MOJ
ANG**
STUDIOS
OFFICIAL PRODUCT

KIO KAN

MATT FORBECK

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 by Mojang AB and Mojang Synergies AB
MINECRAFT je obchodní značka
či registrovaná obchodní značka Mojang Synergies AB.
Translation © Jan Mrlík, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
MINECRAFT DUNGEONS:
THE RISE OF THE ARCH-ILLAGER
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím
Del Rey, an imprint of Random House, a division of
Penguin Random House LLC, New York
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Otilie Grezlová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-649-0

*Pro mé děti Martyho, Pata, Nicka, Kena a Helen,
které mě zasvětily do kouzla hry Minecraft ještě v době,
kdy zaujímala čelné místo mezi počítačovými hrami.*

*A pro mou ženu Ann,
která se moc ráda dívala, když jsme hráli.*

Prolog

Karl nevěděl jistě, proč se tlupa nemrtvých mobů rozhodla zaútočit na přepadový oddíl illagerů, kteří brousili po okolí obce, o jejíž ochranu se hodlal postarat, ale znamenalo to pro něho vítanou příležitost, a tak o tom valně nedumal. Celý dlouhý týden prahl po nějakém boji. A zrovna tohoto pochmurného a deštivého dne se mu konečně naskytl.

Chytřejší hrdina by si možná vyhledal pohodlné místo, kde by se usadil – postačil by třeba travnatý plácek nebo i příhodný pařez – a odtud pozoroval bitvu, která se rozhořivala na palouku pod kopcem, na jehož vrcholku stál. S klidem mohl nechat obě strany, ať proti sobě bojují a navzájem se připravují o energii. Nakonec by zůstalo pouze několik nepřátel, s nimiž by se snadno vypořádal, pokud by před ním raději neutekli.

Avšak Karl byl mužem činu. I kdyby ho ostatní nebrali jako hrdinu, on sám se za něho považoval. To myslel naprosto vážně, a navíc boj dole pod kopcem očividně sliboval dobrou zábavu, takže nehodlal připustit, aby si to ti blázni užívali jen sami.

Vyrazil válečný křik beze slov, vytasil zubatý železný meč a hnal se dolů do bitky. Ve tváři se mu objevil široký bezstarostný úsměv.

Nemrtví mobové se až příliš soustředili na nepřítel, kterého měli před sebou, takže si nevšimli hulákajícího hrdiny, jenž se na ně řítí, avšak illagerové ho zpozorovali a začali se z boje stahovat. Karl se jejich počínání blaženě zachechtal. Pověst velkého válečníka jej očividně předcházela.

Docela chápal, proč před ním illagerové berou do zajetí. Byli živí a cenili si vlastních životů. Nemrtví – které

podobná drahocennost nezatěžovala – Karla dál nebrali na vědomí. Místo toho začali illagery pronásledovat.

Karl si byl vědom, že útočit zezadu není zrovna čestné, ale s podobnými nicotnostmi si nikdy nelámal hlavu. Nemrtví jsou koneckonců jenom mobové, no ne? A bylo jich tam shromážděno tolik, že se mu daný postup jevil jako jediný rozumný.

Vrazil mezi kostlivce a zombie a zezadu do nich pilně sekal. *Prásk – řach – řach!*

Kosil je mečem jako čerstvou travu a čepel jeho zbraně vyzpěvovala kovovou píseň smrti. „Nemrtví ať umřou!“ povykoval a znovu a znovu máchal mečem.

Kdyby si dopřál chvilku, aby se nad svým halekáním zamyslel, což by ho ovšem sotva napadlo, tak by přišel na to, že tohle sousloví nedává smysl, ale jemu to bylo jedno. A nemrtví se nepokoušeli ho opravovat.

Karl jediným švihnutím meče stal neblížešho kostlivce, takže ten se sesypal na zem a zůstala z něho jen hromádka kostí. Zastavil se a oči si zaclonil dlaní, aby mu déšť nebránil pozorovat, jak odseknutá vybělená lebka letí vysokým obloukem přes bandu prchajících illagerů a dopadá před ně. Všichni se rázem zastavili, protože je ten úkaz vyděsil a připravil k úvahám.

Co by pro ně mohlo znamenat, že se před nimi tak náhle zjevila lebka kostlivce?

Karl zaklonil hlavu, aby se mohl po chuti zachechtat, jak se mu žertík vydařil. Když se však přestal smát, zjistil, že zbývající kostlivci a zombie konečně přišli na to, že právě on pro ně znamená větší nebezpečí, a obrátili se proti němu. Kostlivci se rozvíjeli do stran, aby ho napadli z boku, a hned po něm začali střílet z luků. Současně ho čelně napadla banda zombie, které skuhraly a chroptěly.

Karl se usmál ještě víc. „Tak pojďte!“ zařval na ně; vřítel se mezi zombie, švihal mečem vlevo vpravo a každým sekutím zlikvidoval nějakého nepřítele.

Být hrdinou přináší i jisté stinné stránky. Znamená to osamělou práci v cizích krajinách, kde člověk nerozumí řeči místních lidí, ani co by se za nehet vešlo. Pořád dokola může zachraňovat ty nebo ony, a nikdo se ani neobtěžuje mu poděkovat. Jediní, kdo ho doopravdy brali vážně, byli pouze další hrdinové, avšak ani ti s ním kolikrát nechtěli mít nic do činění.

Jenže Karl na nic z toho nedbal. Pro *tohle* přece žil. Nikdy si nepřipadal plnější života, než když pilně pobíjel moby a bral si od nich kořist.

Zombie ho obklopily hustým kruhem a tísnily se kolem něho, že ani nemohly útočit všechny současně. Kostlivci na to nebrali nejmenší ohled, neustále po něm stříleli a jejich šípy vesměs končily v zádech spřátelených zombie.

Karl se točil kolem dokola jako káča a přitom zběsile sekal mečem. Zombie padaly jedna po druhé a kácely se jako mladé stromky pod sekerou. Pouze nemnohým z nich se podařilo jen se ho dotknout nahnílymi pařáty, ale i tehdy jejich snaha končila na Karlově lesklém brnění a jemu to vůbec neublížilo.

Jak zástup skuhrajících zombie kolem hrdiny řídl, konečně jeden šíp našel cestu vším tím zmatkem a zabodl se hrdinovi do ramene. Zůstal vězet v brnění, jako by se zasekl do stromu. Prorazil sice železný krunýř a píchl ho do kůže, ale nic víc.

Závažnost poranění nehrála pro Karla roli. Rozpálilo ho do ruda už jen to, že ho vůbec někdo zasáhl.

„Hej!“ zařval na kostlivce. „To bolelo!“

Rozzuřený Karl několika svižnými seky zlikvidoval poslední zombie a pak obrátil pozornost ke kostlivcům. „Za to mi zaplatíte!“ křikl na ně. „Svémi kostmi!“

Přeběhl stranou, aby před ním kostlivé příšery stály v řadě za sebou a nemohly střílet všechny naráz. Potom je začal ruhat jednoho po druhém, jako když farmář kosí obilí.

Kostlivci ho zasypávali šípy a několik dalších se zabodlo hrdinovi do brnění, což ale vedlo pouze k tomu, že se ještě

víc rozzuřil. Bojovat s kostlivci pro něho přece měla být zábava bez jakéhokoliv nebezpečí!

Když pod jeho mocnou čepelí padl poslední kostlivý mob, Karl triumfálně zavýskal, ale rychle se rozhlédl kolem, není-li poblíž ještě někdo, kdo by si z něho chtěl ukousnout. Spočinul pohledem na nešťastných illagerech, kteří se proti němu otočili čelem a svírali zbraně připravené k boji. Po jednoznačné porážce nemrtvých nepřátel očividně znovu získali odvahu.

Byli natolik tupí, že se ani netřásli, když se k nim blížil. Každý nepřítel s trochou rozumu v hlavě by padl na kolena a prosil o slitování, ale tihle toulaví nájezdníci se na něho naopak hrnuli, jako kdyby proti němu mohli mít sebemenší šanci.

Jejich počín přišel Karlovi tak směšný, že se začal znovu usmívat. Zlost, kterou v něm vyvolali nemrtví mobové, už pominula, takže jen radostně vykřikl a vrhl se s napřaženým mečem proti blížícím se illagerům.

Ještě než se k nim stačil přiblížit, jeden z illagerů – zvlášť malé postavy, zato s mohutným nosem – popoběhl před ostatní, otočil se k hrdinovi zády a křičel něco na své druhy. Zdálo se, že je vyzývá, aby se vzpamatovali a projevíli trochu zdravého úsudku; Karl už dávno dospěl k přesvědčení, že spoléhat u těchto lidí na rozum nestojí ani za pokus.

„Oni tě nebudou poslouchat,“ řekl malému illagerovi, i když věděl, že mu nejspíš nebude rozumět. „Nikdy nikoho neposlouchají.“

Poněkud morbidní zvědavost ho přiměla zastavit a nechat malého chlapíka řečnit. Pokud ten skrček chtěl svým přátelům zabránit v tom, aby se pokusili Karla připravit o hlavu, inu, nehodlal mu v tom klást překážky.

Na druhé straně však ani tehdy nesklonil meč k zemi.

Malý illager cosi drmolil ve své barbarské mluvě a pravděpodobně prosil ostatní, aby se vzpamatovali. Pokoušel se je zvíkat silou své logiky, procítěnosti a výmluvnosti.

Karl to divadlo sledoval se stejným potěšením, jako kdyby za humny vesnice spatřil toulavé dvouhlavé prase. Přišlo mu to ohromující, ale zhola zbytečné a nepatřičné. Nezáleželo na tom, jak bláznivě to všechno působilo, protože nějaké proslavy nemohly mít na nic vliv. Nakonec je stejně poseká svým mečem.

Pravděpodobně.

Illagerové malého chlapíka chvílku poslouchali, ale brzy se začali vztekat, protože se jim očividně vůbec nezamlouvalo, o čem to blábolil. Chlapíček se namáhal, až skoro pištěl, a nakonec měl Karl dojem, že ty ostatní opravdu prosí.

Celou mezihru ukončil jeden z illagerů, který stál přímo před malým řečníkem, protože se rozehnal a mečem naplocho ho praštil ze strany do hlavy. Tím žadonivé řečnění skončilo, protože mrňavý illager pozbyl vědomí ještě dřív, než se skácel na zem.

Větší illager nestačil na ostatní ani křiknout a vyzvat je k útoku, protože Karl ho neprodleně zlikvidoval ostrým švihem své zbraně. Nikdy nepropásl chvíli, kdy bylo třeba zahájit boj, a také se nehodlal nechat nachytat nepřipravený.

„Tak do toho!“ zařval na illagery. Vyřítit se proti nim a porážel je jako kuželky. „*Ideme na to!*“

Po několik následujících minut Karl systematicky pobíjel jednoho illagera po druhém. Někteří bojovali docela dobře, o většině se to však říct nedalo.

Našli se i takoví, kteří se pokusili z boje utéct. Ale to jim nedovolil.

Měl už zkušenost, že kdyby je nechal, ať běží, kam chtějí, jen by se vrátili o něco později, aby ho znovu obtěžovali nebo aby podpálili vesnici, případně by ho dožírali nějak jinak. Jediný způsob, jak zajistit, že k ničemu podobnému nedojde, bylo definitivně je odpravit.

Možná se při tom necítil zrovna dobře, ale byli to přece oni, kdo zaútočil. A udělali to navzdory faktu, že je zachránil před všemi těmi nemrtvými moby.

„Od žádného z vás jsem se nedočkal ani špetky vděčnosti,“ prohlásil, když si nakonec prohlédl celé zpustošené bitevní pole a shledal, že proti němu nikdo víc nestojí. „Dostali jste, co jste si zasloužili.“

Odkudsi se ozval pisklavý nářek. Karl nastražil uši a znovu se rozhlížel kolem, aby zjistil, odkud se ten zvuk ozývá. Napřed ho to vyvedlo z konceptu, ale brzy zahlédl jednoho z illagerů, který se zcela na okraji bitevního pole trochu vrtěl.

„Hmm,“ zahučel si pod vousy a vypravil se obhlédnout jediného přeživšího. „Myslel jsem, že jsem je dorazil všechny...“

Když došel k tiše naříkajícímu illagerovi, zjistil, že se přece jen zmýlil. Tenhle byl podstatně menší než všichni ostatní.

„Vida,“ řekl Karl, když v něm poznal illagera, který se pokoušel svým druhům útok rozmluvit. „To je ten užvaněný prcek.“

Klekl si vedle malého nešťastníka a obrátil ho na záda. „Byl to od tebe slušný pokus, brachu,“ prohlásil a uchechtl se. „Totiž, bylo to sice k ničemu, ale cením si tvé snahy.“

Ušetřený illager na něho užasle hleděl a potom se pokusil odplazit někam dál. Protože pořád ležel na zemi, nezmohl se na nic lepšího, než že se posunoval po zadku jako červ, dokud ovšem nenarazil na pařez, který trčel rovnou za ním.

Karl vstal, odložil meč a oprášil si ruce. „Tobě už neublížím,“ řekl malému illagerovi. „Pomohl jsi mi tím, žes rozptýlil toho velkého kolohnáta, víš? Jakmile jsem ho zlikvidoval, zbytek vaší bandy ztracených existencí mi nedělal velké potíže.“

Malý chlapík ze sebe vyloudil tiché zasténání. Karl se opatrně přiblížil k velkému padlému illagerovi a shýbl se nad něho, aby se zblízka podíval, v jakém je stavu. Byl to skutečně ten, kterého hned na začátku bitky probodl jako prvního? Pravdou bylo, že mu dělalo značné potíže odlišit od sebe jednotlivé bandity.

„To je v pořádku,“ uklidňoval pak malého chlapíka, který na něho vystrašeně zíral. „Sice ještě žije, ale v téhle chvíli se nezdá, že by mohl být někomu nějak nebezpečný.“

Karl se vrátil k přeživšímu illagerovi a ušklíbl se na něho. „A ty taky ne.“

V té chvíli si připadal náramně velkodušný. Nešlo mu přece o nic jiného než udržet moby mimo vesnici, což se také podařilo. Že by měl dorazit i zbývající poraněné illagery, to mu nepřipadalo nějak důležité.

Tu Karla něco napadlo. Přišel na věc, díky níž by vypadal méně jako lenoch a víc jako bystrý myslitel. Tak si to aspoň představoval.

„Já ti něco řeknu,“ pravil malému nešťastníkovi, protože ten druhý illager byl v příliš žalostném stavu, než aby ho mohl vyslechnout. „Dnes máš šťastný den. Nechám tebe i tady tvého naříkajícího kamaráda běžet. A víš proč?“

Malý illager zřejmě Karlovým slovům nerozuměl, ale snad pochopil jejich význam z tónu, jímž je Karl pronášel. Tak či tak v pravé chvíli vyděšeně zavrtěl nosatou hlavou.

Karl se na něho usmál od ucha k uchu. „Protože se vrátíte tam, čemu vy, zahnívající špinaví illagerové říkáte domov, a povíte všem ostatním z té vaší smečky, aby sem už nikdy ani nepáchli. Tahle vesnice je pod mou ochranou, rozumíš? A když se tě budou ostatní tam doma ptát, co se přihodilo tobě a všem tvým kámošům, tak bych byl rád, abys jim řekl jedno.“

Karl pozvedl ukazováček, aby zdůraznil svá slova. „Jen jednu věc, rozumíš?“

Malý chlapík na něho civěl s otevřenou pusou a pokoušel se pochopit, co po něm ten strašný člověk chce.

„Řekneš jim moje jméno.“ Karl si ukázal na hrud. „Povíš jim ‚Karl‘, jasné?“

Kapitola první

Archie to nedokázal snést. Takzvaný „hrdina“, který po-
bil zbytek jeho přepadové tlupy, teď volným krokem od-
cházel. Zanechával ho na zpusťšeném palouku, kde došlo
k nešťastné bitvě, a on s tím nebyl schopen vůbec nic udělat.
Nezbývalo mu než se užírat zklamáním a vztekiem.

Ano, technicky vzato mohl sebrat nějaký meč a rozběh-
nout se za tím chlapem, ale co by tím asi tak dokázal? Po-
dobný dobrodružný podnik mohl vyústit jedině v to, že by
si vykoledoval definitivní konec, a přitom dnes zažíval už
tak dost mizerný den. Vůbec nestál o to, aby ho Karl nako-
nec zabil.

A tak se Archie raději jen vyškrábal na nohy a zkoumal
obraz naprosté zkázy, který ho obklopoval ze všech stran.
Jako nejmenší zakrslík z početné tlupy illagerů byl na ni-
čemné dny zvyklý, tohle byl ale vrchol.

Dost hrozné se Archiemu zdálo už to, že ho donutili jít na
výpravu v téhle bandě, jejímž úkolem bylo bránit ostatní il-
lagery před plenící hordou nemrtvých mobů, která se zatou-
lala příliš blízko jejich území. Ovšem vrátit se z tažení jako
jediný přeživší? Považoval za nemožné, že by měl zbytku
kmene přinést takovouhle strašnou novinu. Stejně ho mnozí
z nich nenáviděli a rovnou by ho z jejich lesního sídla vy-
kopli; kdyby k tomu došlo, neměl by vůbec kam jít.

Archie najisto počítal s tím, že během dneška zahyne v pa-
řátech a zubech zombie nebo prošpikovaný šípy kostlivců.
Ironií osudu se mu takhle představa nesplnila a teď nevěděl,
jestli se má smát, nebo brečet. Nakonec se rozhodl pro obojí.

Stál na bojišti a otrásal se vzlyky, ale znenadání ho něco
praštilo zezadu do hlavy.

Otočil se, protože ho napadlo, že si hrdina všechno rozmyslel a vrátil se dokončit dílo. Téměř by to uvítal. Aspoň by celá mizérie jeho života vzala rychlý konec.

Ovšem hned zjistil, že se ocitl tváří v tvář něčemu ještě horšímu: za ním stál Thord.

Pro Archieho byl Thord od dětství zosobněným zlem. Záštiplný illager si na Archieho zasedl a nedal mu chvíli pokoj; trvalo to tak dlouho, že si ani jeden nepamatovali, kdy to vlastně začalo.

Stačilo, aby Thord zahlédl Archieho, jak se schovává někde v tmavém lese, v němž se nacházel jejich domov, a většinou ho okamžitě začal týrat nevybíravým posměchem nebo dokonce i ohavnými kouzly.

Všem bylo nicméně známo, že Thord obvykle tráví veškerý volný čas tím, že proti někomu kuje pikle. Postačovala mu i sebemenší záminka, aby s potěšením zkazil některému ze soukmenovců celý den. Proto sebou malý Archie vylekaně trhl pokaždé, když jen spatřil svého odvěkého trapiče. Starší kmene, který obýval lesní sídlo illagerů, se dlouhé roky – byť bez větších úspěchů – pokoušeli nějak omezit Thordovu tendenci k násilí vůči ostatním. Snad pouze díky tomu Archie dokázal až dodnes přežít.

Toho dne ráno se mu naneštěstí nepodařilo zalézt do nějaké skrýše dřív, než starší začali svolávat dobrovolníky do přepadové skupiny. Thord je upozornil, že se Archie pokouší nenápadně vytratit, a trval na tom, že musí jít s ostatními na přepad. „Čistě jen proto, abych tě měl pořád na očích,“ řekl škodolibě.

Prvotní Archieho dojem, že podle jeho mínění v bitce padli všichni členové přepadového oddílu, v sobě nesl přece jen něco dobrého – už se nemusel bát, že ho Thord zase bude trápit. Neznamenal to kdovíjakou útěchu, to je pravda, ale Archie si to pomyšlení i tak užíval.

Jenže Thordovi se také nějak podařilo přežít.

Jak jinak.

Thord na malého illagera zlobně vrčel a klopýtal k němu, až si skoro přišlápl lem dlouhého tmavého hábitu, jímž navenek zřetelně proklamoval, že patří mezi mágy, nebezpečné illagerské zaklínače. Přitom Archie na vlastní oči viděl, jak se hrdina skláněl i nad Thorda, aby se přesvědčil, jestli ho skutečně odpravil. Mág opravdu vypadal, že je spíš mrtvý než živý. Kdyby zůstal ležet na zemi, Archieho by ani nenapadlo, že ještě dýchá.

„Co tam tak stojíš a čučíš na mě?“ křikl na něho Thord znechuceně, aby Archieho zase pokořil. „Pojď mi přece pomoci!“

Archie by se mágovi moc rád poškleboval, když na tom byl teď tak nedobře, jenže se bál, že Thord, přestože sotva stojí na nohou a nebezpečně se kymácí, v sobě má ještě pořád dost síly, aby na něho zaútočil nějakým zaklínadlem. A tak pospíšil, aby mágovi pomohl. I když byl Thord hodně slabý, přesto udeřil Archieho hřbetem ruky do obličeje, až se malý illager ocitl na zemi a tiskl si dlaň na hořící líce.

„Copak by mi takové nedochůdče jako ty mohlo nějak pomoci?“ vybafl Thord sžíravě a zašklebil se. „Najdi mi nějakou hůl – nebo aspoň meč!“

„Ale všichni nemrtví tady padli a ten hrdina taky odešel,“ namítl Archie. Netušil, jaké má Thord úmysly, ale nevěřil mu ani za mák.

„To má kliku!“ prohlásil Thord a nejistě popošel dopředu. „A ty taky. Tak podej mi ten meč!“

Archie se chvatně rozhlížel, až spatřil zbraň, na kterou Thord ukazoval. Meč byl zubatý a otlučený, ale pořád držel v jednom kuse. Malý illager meč zvedl a podal ho mágovi, ale neobtěžoval se s tím, že by zbraň napřed očistil.

Zdálo se, že Thordovi vůbec nesešlo na tom, jak je meč opotřebovaný. Uchopil ho za jílec, hrot čepele opřel o zem a pomáhal si jím jako holí. Když konečně stál trochu jistěji, rozhlédl se po bojišti a zamračil se.

Archie mlčel jako ryba. Ze zkušenosti věděl, že ať udělá cokoli, snadno tím Thorda vyprovokuje k záchvatu zuřivosti. O nic takového nestál a v takovéhle situaci už vůbec ne.

Thord po dlouhé chvíli promluvil. „Takže jsme zbyli jen ty a já, co?“ řekl tiše a chraplavě.

Archie přikývl.

Thord nasál vzduch přes zuby a ušklíbl se. „Za tohle tvrdě zaplatíš.“

Archiemu spadla brada. „Ale já s tím přece nemám nic společného! Vždyť jsem se sotva dostal do boje!“

„Právě proto,“ opáčil Thord. „Když tě tvoji lidé nejvíc potřebovali, tak ses někde schoulil do klubíčka a kašlal jsi na to, že řvou o pomoc. Oni bojovali ze všech sil, a tys tam jen seděl a nechal je, ať všichni padnou.“

„Já – já – já...“ Archie nevěřil vlastním uším. Jak o něm Thord může něco takového tvrdit? Nechtěl přece, aby jeho oddíl prohrál! Pravda, neudělal kdovíco, aby tomu nějak zabránil, ale výsledek boje přece nemohl nijak ovlivnit. Po celý život mu Thord i ostatní vytrvale dávali najevo, jaký je slaboch a že vůbec nic nedokáže, i kdyby se měl přetrhnout. A teď mu tady mág vykládá, že je odpovědný za tuhle pohromu?

Archie se ustrašeně choulil. „Já jsem přece k ničemu! Tak je to se mnou odjakživa. A hlavně jsem tady vůbec nechtěl být!“

„Právě o to mi jde! Kdyby záleželo na tobě, tak bys byl docela rád, kdyby nás ten hrdina pobil všechny, celý kmen! Všichni bychom ti byli úplně lhostejní! Tys toho hrdinu nechal, aby zničil přepadový oddíl, a já určitě nedopustím, aby ti to jen tak prošlo.“

Na Archieho po příšerném obvinění padla tak nesnesitelná hrůza, že se sesul k zemi. Jestli se Thordovi podaří dokulhat zpátky ke kmeni a bude ostatním vykládat takové strašné věci, nejspíš ho rovnou na místě zlikvidují. To nejlepší, s čím mohl počítat, by bylo trvalé vyobcování z kmene.

„To ne, prosím!“ blekotal Archie a zdrceně zíral na Thorda. „Já jsem věděl, že to dopadne katastrofálně. Věděl jsem to! A taky jsem ti to říkal!“

Thord se na něho utrl: „Jako kdyby samotná slova někdy něčemu pomohla!“

Archieho zbolelo, když slyšel takový odsudek. Byl přece slaboučký, takže meč by mu byl sotva co platný, a z magie neznal prakticky nic. Mohl bojovat jenom slovy.

„Přesně jsem věděl, jak to skončí, sotva se tady objevil ten hrdina, a snažil jsem se tě varovat,“ namítl. Třeba to Thordovi dokáže nějak vysvětlit. „Chtěl jsem nás všechny zachránit. Chtěl jsem zachránit i tebe!“

Thord pokrčil nos, jako by ten malý bídný illager právě spadl do latríny a teď se z toho svinstva pokoušel vylézt po všech čtyřech. „No, jen zkus něco takového vykládat ostatním! Uvidíš, co ti na to řeknou.“ Otočil se a kulhavým krokem se pustil směrem, kde hluboko v nedalekém temném lese leželo skryté sídlo illagerů.

„Počkej!“ vyjekl Archie a pelášil za Thordem. „Proč mě pořád tak mučíš? Ode mě ti přece nic nehrozí. Spíš by ses měl zlobit na toho strašného hrdinu!“

Thordovi nestál Archie ani za to, aby se po něm ohlédl přes rameno. „On nenese na ničem žádnou vinu. Chceš snad hrdinu obviňovat z toho, že je to hrdina?“

„Ale nebyl jsem to přece já, kdo zlikvidoval ostatní!“ Archie měl co dělat, aby s kulhajícím Thordem držel krok. „Já nejsem žádný hrdina! Copak jich tady i tak není dost, takže na nás každou chvíli dotírají?“

„Illagerové nikdy neutíkají z boje. Nikdy!“

„Před hrdinou jsme utíkali.“

„My jsme se jen *přeskupovali!*“

Archie si té lži nevsímal. „Jenže osamocená přepadová skupina by nedokázala hrdinu zničit. Neměli jsme šanci. To jsem ti přece taky říkal.“

Archie uchopil Thorda za loket. Mág zastavil, zašklebil se bolestí a zamračil se na malého illagera. „Ty zbabělče.“ Plivl po něm a trefil ho přímo do tváře.

Archie si otřel slinu z obličeje. „Měli jsme jít pro pomoc. Mohli jsme zburcovat celý kmen a všichni společně si to s ním vyřídit. Jen si představ, co by to znamenalo!“

Thord se nad tím zamyslel a mnul si bradu. „Mobilizovat celý kmen, aby se vypořádal s jediným hrdinou?“

„Přesně tak!“ Archiemu v hrudi zadoutnala jiskřička naděje. „Vezmi si, kolik je celkem illagerů v porovnání s několika žijícími hrdiny. Pokud by se nám podařilo svolat všechny illagery, které bychom byli schopni najít, a postavit je proti hrdinům, nikdo by nás nemohl porazit!“

Thord si znechuceně odfrkl. „Ty jsi opravdu ten nejzbytečnější illager, jakého jsem kdy poznal.“

„Ale představ si, že by zaútočilo společně pět takových přepadových oddílů. Nebo deset! Nebo dvacet!“

„Tady velím já! Ale kdyby se podařilo sehnat dohromady všechny illagery, kdo by pak velel?“

Archie si byl dobře vědom, že Thordovi nejde o nic jiného než o osobní moc – a to platilo vlastně o všech illagerech. Kdyby tak mág dokázal vidět jen o kousek dál než na špičku svého nosu! „Jenomže proti hrdinům bojujeme pořád! A kolikrát se nám podařilo vyhrát?“

Thord po té námitce zavrtěl hlavou, jako by byl Archie obzvlášť zbedněné dítě, které dostalo mnohokrát po hlavě. „My přece nehoníme *hrdiny*. My paseme *po všem* a bereme si všechno, co dokážeme ukořistit. Takové jsou naše způsoby a platí to odjakživa. Není žádný důvod, abychom na tom něco měnili.“

Archie ukázal na bitevní pole, kde utrpěli tak příšerné ztráty. „A tamto není dost dobrý důvod?“

Thord zachrochtal. „A co bychom podle tebe měli dělat? Začít chovat dobytek? Stavět vesnice? Aby se z nás stali ci-

vilizovaní slaboši?“ Pak se na malého illagera zašklebil. „Já mám dojem, že ty už napůl jsi něco takového.“

„Musíme zkusit něco nového,“ stál Archie na svém. „To, co jsme dělali doteď, očividně nefunguje. Den co den se objeví nějaký nový hrdina. Nebude trvat dlouho a postaví si celou hrdinskou vesnici. Možná i město.“

„Ty jsi hlupák.“

„A až k tomu dojde, nedokáže je nikdo zastavit. Skončují s námi. Nezničí jedno přepadové komando, ale zlikvidují celý náš kmen.“

„To jsou poráženecké žvásty!“

„A místo lovců se z nás stane kořist. Budou nás stopovat a zničí všechny illagery v Overworldu do posledního!“

Ačkoli byl Thord zraněný, pohnul se tak rychle, že to Archie ani nestačil zaregistrovat. V jednom okamžiku se opíral o meč jako o hůl, a v následujícím praštil Archieho čepelí naplocho ze strany do hlavy.

Po nečekané ráně padl Archie na záda a před očima se mu roztančily hvězdičky. Zažil hrůznou chvíli, než zase přišel úplně k sobě, protože najisto počítal s tím, že ho Thord zabije.

Když se konečně sebral, viděl, že Thord se o něho víc nestará. Vydal se k temnému lesu, aniž by utrousil jediné slovo.

A to Archieho vyděsilo ještě víc.

Kapitola druhá

„Nemůžeš přece každému vykládat, že je to moje chyba!“ protestoval Archie. „To prostě nemůžeš!“

Vytasil meč, příliš těžký na to, aby ho dokázal pořádně ovládat, jenže s tím se nedalo celkem nic dělat. Celou cestu zpět do lesního sídla illagerů se držel úctyhodný kus za Thordem, aby zůstával bezpečně mimo dosah zaklínadel, která na něho mohl illagerský mág vyslat.

Toho dne už jednou zaplatil tvrdou cenu za to, že se vůči Thordovi choval neopatrně. Nehodlal svou chybu opakovat.

Pokud šlo o Thorda, ten si nevšímal ničeho, co mu Archie říkal, pouze se občas lišácky uchechtl. Archiemu bylo jasné, že mág ho křivě obviní okamžitě poté, co se vrátí do sídla illagerů, jenže ho nenapadalo nic, co by proti tomu mohl podniknout. A tak žebroul a žebroul, dokud z toho nezačal chrapět, a teprve potom toho nechal.

Když došli na dostřel luku od sídla, což byla rozlehlá třípodlažní budova, v níž žil celý kmen, vyběhli ven další illagerové, aby je uvítali, a Archiemu se strachy sevřel žaludek. Věděl docela přesně, jak budou ostatní příslušníci kmene reagovat na novinu o porážce a zničení přepadového oddílu a komu za to budou dávat vinu – pokud tomu ovšem nějak nezabrání.

Hlavou mu bleskla jistá myšlenka. Archie zaťal zuby, psychicky se připravil a předběhl Thorda. Když ho míjel, mág na něho cosi zavrčel, ale kvůli utrpěným zraněním s ním nedokázal držet krok. Nezdálo se, že by se vůbec o něco takového pokusil.

Vůdkyně kmene, vysoká hubená žena jménem Walda, popošla před sběhnuvší se illagery, dychtivé vyslechnout

zprávy o přepadové skupině. Podle znechucených výrazů v jejich tvářích Archie pochopil, že si stačili domyslet, jaká pohroma výpravu postihla. Pokud se z podobného podniku někdo vracel sám, nikdy nepřinášel dobré zvěsti.

„Všechno to natropil hrdina,“ vysvětloval Archie Waldě. „My jsme bojovali s nemrtvými moby – a poráželi jsme je! – a on se tam náraz přihrnul a připravil nás o vítězství!“

„A jak k tomu vlastně došlo?“ zeptala se Walda. Mračila se jako nebe před bouřkou.

Archie ukázal na Thorda. „To všechno jen proto, že si tenhle mizerný blázen myslel, že sám dokáže porazit hrdinu! Je to všechno jeho vina!“

V Archiem byla malá dušička, že si troufl takto otevřeně vystoupit proti jinému illagerovi, tak mocnému a vychytralému jako mág, ale Thord už předem řekl, že má v úmyslu přesně totéž provést jemu. Jedinou cestou, jak mohl Archie předejít vyhnání z kmene, bylo přijít s vylhanou historkou jako první. Nezastíral si, že je to od něho nebyvale troufalé a mohl by za to tvrdě zaplatit, jenže pochyboval, že by měl jinou možnost.

V zástupu illagerů to jen zašumělo. Zdejší lidé Thorda dobře znali. Věděli o něm, že je chvastoun a tyran, jenže ho zároveň respektovali jako jednoho z nejmocnějších mágů kmene.

Pomyšlení, že by se dopustil tak strašné chyby a zavinil zkázu celého přepadového oddílu, je ohromilo.

Archie dobře věděl, že svůj příběh musí vyličit se vši tvrdostí a co nejrychleji. Thord se každou vteřinou přibližoval. „To on byl určen za velitele naší skupiny,“ řekl Waldě. „Ty sama jsi mu svěřila velení.“

Na okamžik zaváhala, než přikývla. „To je pravda.“

„Takže veškerou vinu za zkázu, která nás postihla, nese jedině on, není to tak?“

Jak se Walda pokoušela vstřebat důsledky, které plynuly z Archieho konstatování, rozechvěla se jí ramena. „Možná. Podle této logiky bys také mohl tvrdit, že je to všechno moje vina.“

Archie ohromeně otevřel ústa, když mu svitlo, že možná zašel až příliš daleko. „To bych přece nikdy...“

Walda jen máchla rukou a utnula jeho omluvy hned v počátku. A tak se znovu pustil do obviňování Thorda: „Nějde jen o to. Ani nestanovil hlídky, které by dávaly pozor na takové ohrožení, jaké pro nás představoval hrdina. Hnal se do bitky s nemrtvými hlava nehlava a vůbec se nestaral o nějaké zajištění.“

Nezdálo se, že by to Waldu příliš zajímalo, a nejbližší z illagerů upírali na Archieho udivené pohledy, jako by se pomátl. „Totiž nebylo by to snad rozumné? Postavit hlídky, abychom nepadli do nějaké léčky, zatímco povedeme bitvu? Přesně kvůli tomu přece skončila takovou pohromou poslední přepadová skupina, kterou jsme vyslali!“

„To bylo ale před mnoha lety,“ řekla Walda s povzdechem a zatvářila se lítostivě. Zřejmě si vzpomněla, že v té nešťastné bitce padli oba Archieho rodiče.

„Ale doteď jsme se z toho ani trochu nepoučili! Pořád se bezhlavě ženeme do útoku a vůbec přitom nevíme, jestli na nás někde nečíhá jiné nebezpečí. A pořád za to platíme tu nejvyšší cenu.“

„A je to všechno tvoje chyba,“ ozval se Thord, který mu mezitím došel za záda.

Archie se otočil jako na obrtlíku a zalitoval, že se do svých stížností Waldě tak zabral a vůbec neslyšel, jak se mág blíží. Navíc promarnil všechnen čas, který tak pracně získal.

„Cože?“ Archie si přiložil dlaň na hrud, jako by mu chtěl srdce vyskočit z těla. „Jak by to mohla být moje chyba?“

Walda pozvedla ruku, aby Archieho umlčela, a obrátila se k Thordovi. „Tuhle náš malý přítel nám naopak tvrdil, že za to neštěstí vlastně můžeš ty.“

Thord se na malého illagera zašklebil. „To se nedivím, že tvrdil něco takového. Snaží se chránit vlastní zadek. Napřed si vůbec nevšiml, že se k nám blíží ten hrdina...“

„A jak bych si ho mohl všimnout? Byl jsem uprostřed bitvy s nemrtvými moby zrovna jako ty. A jako všichni ostatní! Přesně jak jsi nám to přikázal.“

Thord sklopil na Archieho pohled a lítostivě zavrtěl hlavou. „Já chápu, oč se teď snažíš. A proč bys to neměl zkoušet? Vždyť vlastně nemáš co ztratit.“

Archie na něho užasle zíral. „O čem to teď mluvíš?“

„O lhaní. O tom, jak se chceš ze všeho vylhat. Jen se poslouchej, co říkáš. Nedokážeš si připustit, co všechno jsi způsobil, a tak házíš vinu na všechny ostatní, jen tu svou nepřipouštíš.“

„A co jsem podle tebe udělal špatně?“ Archie utrpěl takový šok, že se z toho málem zhroutil. „Copak ti v tom tvém mozečku přeskočilo?“

„Vidíte?“ řekl Thord směrem k zástupu illagerů, který se kolem nich shromáždil, ale především mluvil k Waldě. „To jeho popírání jde tak daleko, až začínám pochybovat, jestli si vůbec uvědomuje, jak lže.“

Archie civěl na Thorda s ústy dokořán a nebyl schopen poskládat jedinou větu na svou obranu.

„Skutečnost je taková,“ pokračoval Thord, „že jsem ustanovil hlídku, která měla střežit okolí bitevního pole, a tou hlídkou jsem pověřil Archieho.“

Malý illager konečně našel sílu, aby se ozval: „To není pravda!“

Thord si jeho námitky nevšímal. „Jak dobře víte, on na nějaké velké bojování moc není a v jednom kuse si stěžoval, že musel jít s přepadovým oddílem a že má plnit vůči našemu kmeni nějaké povinnosti. Nějak už jsme si na to stačili zvyknout, že? A v bitvě je stejně k ničemu.“

Po těch slovech se několik illagerů v okolním davu zasmálo. Archie se po nich ohlédl, ale i když očividně zuřil, jich se to vůbec nedotklo.

„Tak jsem si říkal, že by mohl odvést svůj díl aspoň tím, že se bude rozhlížet kolem.“ Thord upřel na Archieho sžíravý pohrdavý pohled. „Ale ani to nezvládl.“

Konečně se mág obrátil přímo na Archieho. „Kde jsi byl, když se tam objevil ten hrdina? Na to vůbec nedokážu přijít. Vím jenom, že na bitevním poli jsem tě nikde neviděl. Do bitvy vlastně nikdy nejdeš, pokud se tomu dokážeš nějak vyhnout.“

V tom ovšem bylo zrnko pravdy. Archie boj nenáviděl a udělal by všechno, aby mohl z účasti v přepadové skupině nějak vyklíkovat, pokud by to bylo jen trochu možné. Až teď úplně pochopil, proč Thord tak trval na tom, že musí jít na výpravu s nimi.

„Tys předem věděl, že to špatně dopadne,“ zasyčel na Thorda. „A když to skončilo tak zle, rovnou jsi počítal s tím, že by se hodil nějaký obětní beránek. Proto sis mě vybral.“

„To je přece povinnost – ba vlastně pocta – každého illagera, aby se účastnil výprav s přepadovým oddílem,“ ozvala se Walda.

Na Archieho dolehlo zoufalství. Prohrál, byl zničen a pochopil to ve chvíli, kdy náčelnice kmene otevřela ústa na Thordovu obranu. Jakmile se mu nepodařilo přesvědčit ji o tom, že pohromu přepadové skupiny zavinil Thord a že se to na něho snaží shodit, byl ztracen.

„Nikdy jsem to nepopíral. Šel jsem s přepadovou skupinou a měl jsem i vlastní meč.“

„Tedy pokud se té věci dá říkat meč,“ odsekl Thord, a ani se nenamáhal skrývat pošklebek.

„Thord mě nikdy do žádné hlídky u bojiště neposlal. On tomu velel. To by měla být jeho práce. Je to všechno jeho vina!“

Zástup illagerů, který obklopoval Archieho a Thorda, jako by hromadně zadržel dech. Nikdo ani nehlesl a všichni čekali, jaký verdikt vyřkne Walda.

Konečně se nadechla a promluvila: „Děsí mě, že jeden druhého obviňujete z tak hrozných věcí. Illagerové musí držet pospolu, i v bitvě. *Především* na bitevním poli. Jinak bychom proti nepřátelům neměli nejmenší šanci.“

Střídavě upírala přísný pohled na Archieho a Thorda. Mág tomu čelil, aniž by hnul brvou, zato Archie si nemohl pomoci, a jak na něho zamračeně hleděla, celý se chvěl.

„Pamatujete si ještě, jak se nám vedlo, když jsme obsazovali území každý zvlášť? Mobové nás jednoho po druhém likvidovali a ničili, jak se jim zlíbilo. Teprve když jsme se sjednotili a stal se z nás kmen, jsme proti nim dokázali uspět.“

Walda rozpráhla paže a její hábit se rozevlál, jako by chtěla pod jeho cípy skrýt každičkému illagera, celý kmen. Všichni v zástupu s ní mumlavě souhlasili. Velice přesně věděli, o čem hovoří, a Archie zrovna tak. Život v rámci kmene se jistě nedal označit za procházku růžovou zahradou, nicméně byl daleko snazší, než když se toulali každý sám. Malý illager se otřásl při vzpomínce na někdejší zlé doby, z nichž měl ještě pořád těžké sny.

„A teď se tady vy dva objevíte před celým kmenem, hádáte se a plivete na sebe navzájem obvinění kvůli tomu, že nás potkala tak hrozná porážka. Stěžujete si jeden na druhého, a přitom celý zbytek přepadové skupiny je poražený a ztracený. Z toho jasně plyne, že vám vůbec nejde o kmen, ale jen o sebe.“

„To ne,“ zašeptal tiše Archie. Tušil, co bude následovat, připadal si však bezmocný a neschopný s tím něco dělat. Trápil mozek horečným přemýšlením, aby na něco přišel, na cokoli, čím by to všechno mohl zarazit. Aby Waldě zabránil přijmout rozhodnutí, jímž ho odsoudí k tomu nejhoršímu trestu, jaký si dokázal představit.

Pohlédl na Thorda, jako by ho žádal o pomoc, až tam ho dohnalo zoufalství. Větší illager mu položil konejšivě dlaň na rameno.

Pak na Archieho vrhl ohavný podmračený pohled, jako by od něho něco očekával. „Proč to všechno neřekneš sám?“ pobídl malého illagera a viditelně si to velice užíval. „Pověz těm lidem tady, jak jsi nechal všechny ostatní umřít.“